

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

únor 2/2007

*February 11th
Our Lady of Lourdes*

Můj život s Karolem

Vatikán - Karol Wojtyła přijel do Vatikánu jako obyčejný turista. Za pár dnů se tam ale stal papežem Janem Pavlem II. Tak popisuje start nejslavnějšího Poláka v čele katolické církve Stanislaw Dziwisz. Byl to Wojtylův důvěrník až do jeho úmrtí v dubnu 2005. Jeho paměti jsou k dostání pod titulem "Můj život s Karolem" na italském trhu od konce ledna. V sobotu 27. ledna knihu nabídli polští knihkupci pod názvem "Svědectví". "Zvolili mě papežem, ať tedy je..., " pravil Wojtyła podle Dziwisze - italsky a ještě s římským přízvukem - po shromáždění kardinálů v roce 1978, které jej zvolilo nástupcem Jana Pavla I. Do Říma přijel z Krakova na turistický pas. Diplomatický mu sebral policista za kritiku komunistického režimu. Ještě prý přidal výstrahu: "Jeďte, kardinále, vyřídíme to, až se vrátíte." Polsko však Wojtyła navštěvoval jen jako šéf církve a státu. A komunističtí papaláši se mu klaněli. Dziwisz píše, že v Krakově, kde Wojtyła dříve působil jako kardinál, prošíkovala státní bezpečnost jeho sídlo odposlechy. "Věděli jsme, že všude jsou elektronická ucha. Kardinál Wojtyła nahlas říkal jen to, co si přál, aby se policisté dozvěděli, ale důvěrné rozhovory vedl v parku," vzpomíná papežův důvěrník ve své knize.

Svazky Státní bezpečnosti (vydané před dvěma lety, ale stále aktuální)

Přinášíme text prohlášení, které 23.2.2005 vydala *Slovenská biskupská konference* ke zveřejňování svazků *Státní bezpečnosti*.

Bratislava (SK): "Ústav pamäti národa zverejnil zväzky spolupracovníkov bývalej Štátnej bezpečnosti (ŠtB), v ktorých sú uvedené aj mená biskupov a kňazov katolíckej cirkvi. Hoci ešte nie sú uverejnené zväzky všetkých oblastí, *Konferencia biskupov Slovenska* (KBS) vyjadruje toto svoje stanovisko:

1. Pripúšťame, že niektorí duchovní spolupracovali a stáli v službách ŠtB a nechceme ich obhajovať.

2. Ak sa dobrovoľne ponúkli kvôli vyšším postom, kariére či peniazom, ak na kohokoľvek donášali alebo zlomyseľne škodili – je to odsúdeniahodné.

3. Ak spolupracovali vydieraní pre svoje delikty alebo charakterové slabosti – je to poľutovaniahodné.

4. Ak sa často navštevovaní a obťažovaní pracovníkmi ŠtB zamotali do ich sietí a osamotení žili v neustálom strachu a napätí; ak boli vydieraní pre nejaké priestupky; ak podľahli panike a snažili sa zmierlivým spôsobom udržať prijateľnú úroveň kontaktov – treba mať s nimi súcit.

5. Ak ani nevedia, ako sa do evidencie ŠtB dostali, dokonca výslovne tvrdia, že ju nepodpísali a že nikoho neudávali a žiadne výhody nemali, naopak, že pred príslušníkmi ŠtB žili v neustálom strachu a úzkosti – treba im veriť.

Vieme o svojich ľudských slabostiach i kňazských zlyhaniach.

Preto my biskupi všetkých, ktorým duchovní spoluprácou s ŠtB ublížili (a to tak kňazom, ako aj laikom), odprosujeme. Všetkých, ktorých svojou spoluprácou s ŠtB pohoršili, prosíme o ospravedlnenie a odpustenie. Aj Sväté písmo nás nabáda: "Lebo ak vy odpustíte ľuďom ich poklesky, aj váš nebeský Otec vám odpustí" (Mt 6,14). (pokračování na str. 2)

Milí přátelé,

dnes ráno vysílala televize NY1 zprávu o plánovaném zavření několika farností v newyorské arcidiecézi. Důvodem je demografická změna. Lidé se stěhují a tvář města se neustále mění. Některé farnosti, které mají být uzavřeny, byly založeny před více než sto lety. Zbylí farníci protestují proti uzavření kostelů. Je to pochopitelné, určitě každý z nás rád navštěvuje kostel, kam chodil jeho otec, děda, celá rodina. Na druhé straně chápou diecézi, která se musí o kostel starat a shánět potřebné peníze. Mnohé farnosti nemají dostatek finančních zdrojů. Dotace od státu, jak jsme na ně zvyklí z České republiky, neexistují.

Je to smutné, ale zároveň pro nás poučné. Člověk se musí naučit opouštět místa, která miluje. Velmi výrazně nám k tomu dopomůže opravdová víra. Není to však víra v určité rituály, ani víra spojená s místem. Pomůže mi především můj osobní vztah k Bohu a také k tomu, který byl od Boha poslán, k Ježíši Kristu. On mne učí loučit se a rodit se znovu. Nakonec se všichni potřebujeme naučit to nejdůležitější, oč nám všem jde: totiž zemřít, opustit všechno a narodit se znovu v Bohu.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

<p>Mark your calendar Sunday February 11th 2007 10.30am Mass 12.00pm Masopustní zábava Excellent food, cookies, beer, raffle Excellent band « Kontakty »</p>	
<p>Only 5\$</p>	

(pokračování ze str. 1)

Žili sme v ťažkých časoch – v desaťročiach komunistickej diktatúry, v období intríg, podozrievania, zastrasovania. Zvláštnu pozornosť venovala ŠtB práve katolíckej cirkvi. Už bezprostredne po roku 1949 komunisti začali jej prenasledovanie. Boli pozatvárané semináre, rehole, školy, zakázaná činnosť gréckokatolíckej cirkvi, mnohí boli vo väzeniach, dokonca mučení a zavraždení. Mnohí tento tlak nevydržali, niektorí sa nazdávali, že spoluprácou dokonca zachraňujú cirkev. Avšak absolútna väčšina katolíckych kňazov obstála čestne, ba niektorí hrdinsky.

Mnohí z nich sú už vo večnosti. Tí, ktorí ešte žijú, nech sa s tým v duchu pokánia vyrovnajú vo svojom svedomí pred Pánom Bohom a pred ľuďmi.

Dnes sú na pranieri "vinníci" – obeť vtedajšieho komunistickeho režimu a jeho neľudských praktík. No prvá na pranieri by mala byť bývalá KSČ, KSS. Ona bola iniciátorkou aktivít ŠtB a jej príslušníkov.

Zaráža nás však jedna skutočnosť. Zatiaľ čo médiá v publikovaných textoch uvádzajú mená kňazov i iných spolupracovníkov, nehovoria o príslušníkoch, ktorí celú spoluprácu organizovali, nanucovali a prostredníctvom nej vydierali. My všetci, celé Slovensko, by sme mali žiť očistení podľa pravdy a v pravde, čo je jediná záruka nášho dôstojného života do budúcnosti."

Než se páter Smith dostal do města, musil projet dlouhými, vlhkými, proláklými ulicemi, vesměs tak pošmournými, že mu bylo zároveň snadno i těžko pochopit, proč se jejich obyvatelé nesnaží vést křesťanský život: snadno, poněvadž v těch ulicích nebylo nic, co by ponoukalo lidi hledat dobro a krásu, a těžko, poněvadž ten nedostatek povzbuzení by měl být sám o sobě povzbuzením, neboť těm, kdo se dívají na tolik ošklivosti, by mělo napadnout, že život nemohl být přece míněn tak, aby byl tak naprosto nesmyslný. Ačkoli kostelní zvony už vyzváněly, bylo na těchto ulicích málo těch, kdož by se ubírali do kostela, protože skotská církev už dávno pozbyla věřící mezi průmyslovou chudinou. Sem tam byly otevřeny krámy s novinami, za jejichž výkladními skříněmi byly narovnány pyramidy Gold Flake a procházkových holí. V průjezdě jednoho činžáku stál mladý žid a komíhal žlutou hůlkou. Páter Smith se pomodlil také za něho, když jel okolo, ačkoli si nemyslí, že to moc pomůže.

Ujížděl dolů podél kolejí elektrické dráhy, podle prkenných ohrad s reklamami na likéry, dolů a stále dolů, přičemž se občas krátce mihl jiný páter Smith v zeleném nebo modrém skleném moři zataženého výkladu železářského nebo ovocného. Ve středu města bylo vidět měšťany v žaketech a v cylindrech a jejich ženy s pernatými brvami a jejich nudící se synky a upejpavé dcerky, jak si sebevědomě vykračují za hlaholu zvonů k službě Boha Bethele a Barmoralu, ovesné kaše a dud, skotských sukni a přednostních podílů v jutových společnostech. Otec Smith se pomodlil cestou i za ně, protože věděl, že nejsou doopravdy zlí, jenom neteční, sobečtí a tupí a že kdysi bylo na kalvínství cosi ušlechtilého a vzácného, když lidé pobloudili v nauce pro touhu mluvit s Bohem. Ujížděl okolo vysokého Kirku, před jehož otevřenými dveřmi stáli starší vedle misek na příspěvky, a dále okolo biskupského kostela Nejsvětější Trojice, kam chodili všichni opravdovští páni, a ještě dál, až přijel zase do papírnických krámů a předměstských ulic a doků, a dál až k Ovocnému trhu, který byl pronajat městskou radou na neděle katolíkům, aby tu mohla být přinášena malá mešní oběť a aby Kristus opět přicházel za jitra, v bílé perutné svátosti své lásky.

Tržnice bývala často zvenčí popsána oplzlými jednoslabičnými slovy, avšak páter Smith jim nikdy nevěnoval mnoho pozornosti, protože věděl, že nebyla míněna jako urážka Pána Boha. Dnes si však všiml, že jsou tam protináboženská hesla jako: *K čertu s papežem*, a jedno, nad jehož špatným pravopisem se musil usmát: *Nedovolíme žádné papežeství*. Věděl, že se někteří vlivní nesnášenlivci stavěli proti tomu, aby byla tržnice pronajata katolíkům, ale nedomníval se, že by byl ta hrubá písmena načmáral někdo opravdu významný. Zato kostelník, který chystal bohoslužebná roucha v koutě odděleném bednami, hleděl na věc vážně.

„Ve vzduchu je něco nedobrého, důstojný pane,“ řekl, když kněz vyndával z vaku konvici s nevypitou ablučí od své první mše v Drumfillansu. Byl to starý boulovatý námořník, který měl za sebou život světce na všech sedmi mořích a po všech nejsmrduťjších přístavech světa. „Archie Tomson a jeho banda chtějí něco spískat.“

„Dobrá, dobrá; přijdou-li těžkosti, aspoň naše náboženství nezreziví,“ řekl páter Smith. „To je právě dobré na pronásledování: aspoň nás nutí, abychom nepřicházeli z formy. Skutečným nepřitelem církve Boží není nenávisť, nýbrž zvyk.“

„Já bych měl přece jenom sto chutí dát tomu Tomsonovi nákou po palici,“ řekl kostelník.

Páter Smith neodpověděl, nýbrž se oblékl do alby, přehodil si přes ramena fialovou štolu a šel na druhý konec tržnice zpovídat; mše sice bude zpívána, ale bude se při ní podávat přijímání, když nebyla předtím jiná mše. Zatímco seděl na své osamělé židli a poslouchal zpověď starých žen, jejichž myšlenky se zatoulaly při modlitbě, a mladíky, kteří sahalí děvčatům za živůtky, zkoušela slečna O'Harová svůj kdákavý a kokrhavý sbor pro *Agnus Dei*. Zpěv byl jako obyčejně skoro tak špatný jako výslovnost, ale páter Smith si byl jist, že Všemohoucí Bůh mu nakloní sluch milostivý, protože každá jeho nota byla míněna k Jeho chvále, což se nedá vždy říci o trilkování najatých sopranistek v Miláně, Seville nebo Vídni.

„Otče, hrozně se za sebe stydím a je mi to velmi líto, ale vím najisto, že to udělám zas,“ říkal nešťastný mužský hlas skrze drátěné pletení, které odtrhl listonoš od králičí klece a přibil na otvor okénka, kterým se prodávaly lístky na pantominu, aby to sloužilo za zpovědní mřížku.

„Milý synu, ovšemže víš, že to zase uděláš, protože spoléháš jenom na sebe a ne na milost Boží,“ řekl kněz. „Modli se za milost Boží, modli se k Panně Marii, přijď často k svatému přijímání, a budeš překvapen, jaký pokrok uděláš.“

„Udělám, co budu moct, důstojnej pane; ale jestli Bůh ví o mě, co o sobě vím já, musí vědět, že už sem zavrženej,“ říkal hlas. „A musí to buď jak buď vědět, protože je Bůh a ví všechno, dřív než se to stane.“

„To je ovšem pravda,“ řekl páter Smith. „Všemohoucí Bůh již ví, zdali je kdo z vás spasen nebo zavržen, protože vševědoucnost je přívlástkem jeho všemohoucnosti; to však nemění nic na skutečnosti, že každý z nás bude spasen nebo zavržen ze své vlastní svobodné vůle, ačkoli Bůh ví napřed, jak své svobodné vůle použijeme. Je to jako když člověk stojí na mostě nad železniční tratí a vidí, jak přijíždí po kolejkách rychlík a jak jde přes pole kráva a míří k trati. Ten člověk ví, že ta kráva bude zabita, ale ta kráva má ještě pořád svobodnou vůli uhnout se stranou a nedat se zabít, ačkoli ten člověk zároveň ví, že ta kráva je příliš hloupá, aby použila své svobodné vůle a uhnula se stranou a nedala se zabít. Za pokání se pomodlíš jeden Otčenáš a třikrát Zdrávas. A teď vzbud' lítost, zatímco ti dám rozhřešení.“

„Děkuju, důstojný pane; a budu si hledět pamatovat to vo tý krávě.“
(*pokračování příště*)

Blahopřejeme

Jménem celé krajanské rodiny v Astorii přeji panu **Františku Daňkovi** všechno nejlepší k jeho životnímu jubileu. Nedávno pan František opustil New York, aby se natrvalo usadil se svou manželkou opět v rodné vesnici, odkud více než před padesáti lety musel odejít. Svě 90. narozeniny oslaví tedy doma v rodné vesnici Dolní Němčí. Ať Vám Bůh žehná.

Fr. Antonín

Greg Kandra; patrně vám není toto jméno známé. Podle příjmení to bude určitě někde ze Slovenska. Katie Couric; hmmm ... to je ta nová mediální hvězda na televizní stanici CBS. Předpokládám, že ji zná více lidí. Tak pro tuhle dámu pracuje Greg jako editor. Je v týmu, který jí připravuje zprávy na každý večer. Můžete ho vidět také na obrazovce, sedí vzadu za skleněnou stěnou a něco tam píše do počítače, zatímco Katie Couric informuje svět o nových událostech.

*Greg Kandra se hrdě hlásí ke svým předkům ze Slovenska, i když slovensky řekne pouze; **jak se maš**. Poznal jsem ho ve farnosti Forest Hills, kde bydlí a mimo svou práci v CBS se intenzivně připravuje na službu jáhna v brooklynské diecézi. Jeho vyprávění je trochu odlišné, nemusel utíkat před komunismem. Přesto si myslím, že pěkně zapadne do minigalerie.*

Narodil jsem se ve Washingtonu, D.C. roku 1959. Tam jsem také prožil svoje dětství a mládí. Mám ještě jednu starší sestru. Svoje vzdělání jsem završil na *University of Maryland*. Tam jsem získal M.D. - obor angličtina a žurnalistika. O tři měsíce později jsem začal pracovat v CBS ve Washingtonu.

CBS je tedy od té doby Tvým jediným zaměstnavatelem?

Ano, v březnu tohoto roku to bude 25 let, co pracuji v CBS.

Ve Washingtonu jsem pracoval ze začátku jako sekretář, psal jsem na stroji a zvedal telefony. CBS v New Yorku potřebovala žurnalisty pro své zprávy. Udělal jsem potřebné zkoušky a oni mě přijali. Do New Yorku jsem přišel v roce 1986. Pracoval jsem pro CBS rádio. Aniž jsem to věděl, že v Astorii je česká komunita, bydlel jsem tam na 14. ulici. Tam jsem s mojí ženou Siabhain (galská obměna jména Joan) bydlel jedenáct let. V roce 1999 jsme se přestěhovali do Forest Hills.

Rodiče mého otce přišli do Ameriky ze Slovenska. Tehdy to ještě bylo Rakousko-Uhersko. Oba pocházeli z Margecan.

Zajímal ses o zemi, ze které přišli Tvoji předkové?

Jako mladého muže mne to nezajímalo, až teprve později. Pamatuji si, že to bylo vždycky ohromné, když jsme jeli navštívit rodiče mého otce. Bydleli v malém městě Taylor (PA). Můj děda byl horníkem, stejně jako mnoho jeho krajanů. Anglicky moc dobře nemluvil. Lidé tam všichni mluvili slovensky. Tam jsem se cítil velice dobře, všichni na nás byli moc hodní. Když mně bylo kolem dvaceti, moji prarodiče zemřeli. Rád bych navštívil zemi, odkud přišli.

Vím, že studuješ na jáhna, letos budeš vysvěcen. Kdy jsi poprvé začal přemýšlet o tom, že bys mohl být jáhnem?

Vážně se zabývat myšlenkou, že bych mohl být jáhnem, jsem začal až v roce 2002. Nebyl jsem nějakým horlivým katolíkem. Někdy jsem do

kostela šel, někdy zase ne. Moje maminka byla konvertitka z metodistické církve. Můj otec byl horlivý katolík. Během krize v 30. letech můj otec vstoupil do *Christian Brothers*. Nikdy však nesložil sliby. Řád opustil na začátku 2. světové války. Když moji rodiče zemřeli, začal jsem více přemýšlet o svém životě a mé vlastní smrtelnosti. Můj tchán mně dal knížku Thomase Mertona *The Seven Storey Mountain* (v češtině vyšla pod názvem *Sedmistupňová hora*). Kniha mne fascinovala. Můj otec byl zbožný a trochu mi otevřel cestu k duchovnímu životu. Tato knížka však vyšla v trapistickém prostředí (trapisté – přísný řád, kde žijí řeholníci v tichu, modlitbě a práci), tedy prostředí úplně odlišném. Otevřelo mně to další okno do duchovního života. Začal jsem se o ně zajímat. V roce 2001 jsem se zúčastnil duchovního cvičení v trapistickém klášteře v Georgii a velice mne to oslovilo. Na jaře roku 2002 mne představený toho kláštera kontaktoval. Žádal mne, abych byl moderátorem konference, kterou tam pořádali. Bylo to setkání řeholníků a řeholnic, a také laiků z celého světa. Byl tam také generální představený trapistů z Říma, celkem asi sto lidí. Nevěděl jsem přesně co budu dělat, ale souhlasil jsem a opět to byla nádherná zkušenost. Strávil jsem jeden týden s vynikajícími lidmi. Byl tam také jáhen z Irska, který kázal při mši anglicky, francouzsky a španělsky. Když jsem tam seděl a poslouchal ho, něco mi řeklo: to je přesně to, co chci dělat. Později ten den jsme seděli u stolu a náhodou tento jáhen tam byl také. I jeho povolání bylo stejné – byl také žurnalistou. Jáhen se ke mně obrátil a řekl: „Ty musíš být jáhnem, to bude pro tebe výborné.“ Bůh tak skrze něj promluvil.

Nikdy jsem o tom předtím nepřemýšlel. Do té doby jsem moc jáhnů neznal. Přišel jsem domů a říkám své ženě: „*Honey, I will become a deacon.*“ Moje žena myslela, že jsem se zbláznil. Pak mně říkala, že to jsem typický já, skočím do něčeho, aniž si to dobře rozmyslím. První týden jsem pořád v sobě nosil tuto myšlenku. Siabhain se za mně pořád modlila. Potom jsme společně zašli za naším farářem. On mně řekl, že musím podat žádost ihned, protože termín končí za 48 hodin. Jinak bych musel čekat další tři roky. Začal jsem tedy shánět všechny potřebné věci. Bral jsem situaci jako jakési znamení, že to musím udělat hned teď. Před mým interview na přijetí ke studiu jsem opět odjel na duchovní cvičení. Tentokrát to bylo Kentucky, klášter, kde bydlel Thomas Merton. Byla tam jedna žena, která se také zúčastnila cvičení. Nikdy jsme spolu nemluvili. Poslední den ke mně přistoupila a říká: „Promiňte, můžu se vás na něco zeptat“? Samozřejmě jsem souhlasil. Ona se mě zeptala: „Vy jste jáhen“? Začal jsem se smát a říkám: „Proč?“ „Já nevím, já jsem měla jenom takový pocit“. Potom jsem jí vysvětlil, co chci dělat. Objala mne a řekla, že se za mne bude modlit. Byla to řeholní sestra z Minnesoty. To bylo další znamení od Pána.

Na interview jsem šel společně s mojí ženou. Byl jsem přijat. První rok a půl jsem byl aspirant. Chodil jsem do školy jedenkrát týdně a setkával jsem se se svým duchovním rádcem. Byla to doba, kdy jsem se rozhodoval, zda se na jáhna skutečně hodím. Na druhé straně je to také diecéze, která mne přijímá. V dalším období jsem se stal kandidátem. Tento rok, dá-li Bůh, budu vysvěcen.

ZVON

Měl jsi někdy pochybnosti o svém povolání stát se jáhnem?

Měl jsem pochybnosti a ještě mám. Moje žena i já se modlíme, aby moje povolání bylo pevné. V mém životě pořád prožívám jakýsi druh nejistoty, ale beru to jako součást života.

Jaký má Tvoje žena podíl na přípravě jáhenství?

Hned na začátku studia musela napsat dopis biskupovi, že souhlasí se studiem svého manžela. Také mohla první rok navštěvovat přednášky. Na konci studia musí napsat opět dopis biskupovi, že souhlasí se svěcením. V lednu nás čeká duchovní cvičení a potom těsně před svěcením se každý kandidát a jeho manželka setkají osobně s biskupem. Při svěcení, které bude 19. května 2007, automaticky dostáváme fakulty (povolení) ke kázání. Dříve tomu tak nebylo. Stávalo se, že někdo byl vysvěcen na jáhna, ale ještě nemohl kázat.

Jaká je tedy Tvoje pomoc církvi?

Jáhen, podobně jako kněz, slouží církvi a společenství. Stejně jako kněz mohu křtít, kázat, sezdvát a pohřbívat. Také světím předměty. Nemohu ale sloužit mši svatou a zpovídat. Máme na to takovou zkratku **Hatch – Match – Dispatch**: Hatch – křest, Match – svatba, a nakonec Dispatch – pohřeb.

Lidé mě velmi podporují v zaměstnání a mají pochopení pro to, že musím studovat. Katie Couric mne už teď oslovuje *Father Greg*, víš, ona je presbyteriánka a asi neví, kdo to je jáhen. Doufám, že až budu mít první kázání, tak přijde na mši.

Můj velmi oblíbený verš z bible je z knihy Zjevení 21,5 „Hle – všechno tvořím nové!“ Bůh nás neustále obnovuje a já to velmi pociťuji právě nyní, kdy se připravuji na jáhenskou službu. Určitě moje svěcení bude mít vliv i na moji ženu. Vedoucí našeho studia má takovou svoji teologii, s kterou nemusíš souhlasit. Mně se ale ohromně líbí. Věří, že když přijmeš svěcení, přijímáš novou podstatu, zvláštní milost. Protože jsi se ženou jedno tělo, i tvoje žena dostává tuto milost. Co působí na tebe, působí jistým způsobem i na tvoji ženu. Je to nová milost a požehnání pro oba partnery.

Rozesmálo tě něco poslední dobou?

Mám rád jednu *story*, kterou jsem dostal e-mailem. Jeden kněz, když odcházel do důchodu, tak si předsevzal, že bude studovat bibli a pokusí se najít místo, kde je napsáno, co Bůh potřebuje. Ne, co chce, ale co potřebuje. Studoval velmi dlouho, až konečně našel odpověď v evangeliu sv. Lukáše: Učedníci přišli na rozkaz Pána, aby mu přivedli osla před jeho slavným vjezdem do Jeruzaléma. Majitel osla se zeptal: „Co to děláte? Proč to oslátko odvezujete?“ Učedníci mu odpověděli: „Pán ho potřebuje.“ Takže Pán potřebuje osla - „Here I am“... (smích).

Greg také přispívá do časopisů America, The Tablet, do našeho místního farního bulletinu. Na závěr bych chtěl poděkovat Gregovi za hezké vyprávění. Za celou krajskou rodinu jej chci ujistit, že se za něho modlíme, aby službu jáhna, kterou přijme v květnu tohoto roku, vykonával s radostí a pomohl šířit Boží slovo - nejen ve farnosti, kde bude ustanoven, ale také tam, kde pracuje – v televizi.

Fr. Antonín

The Great Sin (ukázka z knihy *Mere Christianity*, C.S. Lewis)

Ted' vám chci ukázat tu část křesťanské morálky, která se velmi ostře odlišuje od ostatních morálních systémů. Existuje jedna velká špatnost, která provází život každého člověka. Když ji vidíme na druhém, tak ji velmi odsuzujeme, hnusí se nám. Ale kromě křesťanů snad nikdo neřekne, že jsme my sami viníci. Slyšel jsem lidi, jak přiznávají, že jsou zlí, nebo že nemohou nemyslet na děvčata nebo na pití. Také se přiznají, že jsou zbabělci. Myslím si však, že jsem nikdy neslyšel od nekřesťana, aby sám sebe obvinil z této špatnosti. A také jsem velmi zřídka potkal člověka, který nebyl křesťanem a ukázal jakési milosrdenství vůči osobě, která měla tuto špatnost. Není snad žádné chyby, která by činila člověka méně oblíbeným a není špatnosti, kterou si méně uvědomujeme. Čím více této špatnosti podléháme, tím více ji nenávidíme v druhých.

Špatnost, o které mluvím, má jméno **Pýcha** nebo **Domýšlivost**. Opačná vlastnost, ctnost, jak ji nazývá křesťanská morálka, má jméno Pokora. Možná, že si pamatujete, když jsem mluvil o sexuální morálce, že jsem upozornil na to, že ta není v centru křesťanské morálky. Ted' tedy přicházíme k jádru věci. Podle křesťanské morálky je největším zlem Pýcha. Nečistota, zlost, chamtivost, opilství jsou ve srovnání s pýchou ničím. Pýcha je to, čím se stal ďábel ďábelským. Pýcha nás přivádí k dalším hříchům a staví nás plně proti Bohu.

Zdá se vám, že přeháním? Tak přemýšlejte ještě jednou. Řekl jsem před chvílí, že čím více je někdo pyšný, tím více nenávidí pyšné lidi kolem sebe. Jestliže chceš vyzkoušet sám sebe, jak moc jsi pyšný, ptej se. Nakolik nemá rád lidi, kteří tě ponižují, nebo si tě nevšímají, odstrkují, dávají tě na druhé místo. Každá lidská pýcha bojuje s pýchou toho druhého. Protože chci, aby mne někdo slyšel ve společnosti a rozčiluje mne, že někdo je hlasitější než jsem já. To je zcela jasné - Pýcha je svou podstatou neustálá konkurence. Ve své podstatě se neustále s někým nebo s něčím srovnává. Zatímco ostatní neřesti působí v nás jenom, abych tak řekl - náhodně. Pýcha však se neuspokojí mít jen něco, ale chce mít více než ten, který je vedle mne. Říkáme, že lidé jsou pyšní, když jsou bohatší nebo chytřejší nebo vypadají lépe než ostatní. Kdyby však každý měl stejné bohatství, byl stejně chytrý a vypadal by stejně dobře, pak by nebylo čím se pyšnit. Je to tedy srovnávání, které tě dělá pyšným: potěšení z toho, že jsem víc než ostatní. Pokud se vytratí podstata věci, na kterou jsem pyšný, pýcha odchází také. Proto je pýcha bytostně zakotvena ve srovnávání. Sex může popudit dva muže, aby bojovali o jednu ženu, kterou chtějí. Ale je to jenom náhoda, stejně tak se mohou zamilovat každý do jiné ženy. Pyšný muž si však vezme tvoji ženu, protože ji chce a chce ti dokázat, že je lepší než ty. Chamtivost může svést lidi, aby se utkali, když je něčeho nedostatek; ale pyšný, i když má víc než potřebuje, bude chtít ještě víc, jen aby potvrdil svou moc. Všechny hříchy na světě, ať už je to chamtivost nebo sobeckost, mají daleko k tomu, co způsobuje pýcha.

Tak třeba peníze. Chamtivost způsobí, že někdo chce více peněz pro lepší dům, atraktivnější dovolenou, lepší jídlo a pití. Ale jenom do určitého

bodů. Proč někdo, kdo vydělává 1 000,000 dolarů, chce vydělávat 2 000,000 dolarů? Není to chamtivost, aby měl více potěšení. Vždyť 1 000,000 dolarů mu plně postačí, aby si dopřál vše, co potřebuje. Je to pýcha – přání, abych měl více než ostatní bohatí lidé a také přání, abych měl více moci. Samozřejmě moc je to, z čeho má pýcha největší radost. Nic nedělá lidi tak důležité, jak když mám moc rozhodovat o osudu druhých, posunovat je jako dřevěné vojáčky. Co je to, když velmi atraktivní dívka způsobí zmatek a bolest kdekoliv se objeví, aby se stavěla na odív? Není to její sexuální instinkt, často bývají tyto dívky sexuálně chladné. Je to pýcha. Co to je, když nějaký politik nebo celý národ si dělají nárok na stále víc a víc? Opět je to pýcha. Pýcha je srovnávání ve své podstatě, proto jde dál a dál. Jsem-li pyšný, tak potom někdo bohatší, mocnější nebo chytřejší než jsem já je můj nepřítel a sok

Křesťané mají pravdu: je to pýcha, která vede do zkázy každý národ, rodinu od začátku stvoření. Ostatní hříchy mohou, alespoň na krátký čas, přivést lidi dohromady. Můžeš najít dobré přátelství a zábavu mezi opilci nebo mezi neřestnými lidmi. Pýcha je ale příčinou neustálého nepřátelství: nejenom nepřátelství mezi lidmi, ale také nepřátelství s Bohem.

V Bohu přistupuješ k někomu, kdo tě v každém ohledu daleko převyšuje. Neznáš-li tedy Boha jako takového – a sebe sama jako nic ve srovnání s ním – potom neznáš Boha vůbec. Pyšný neustále shlíží dolů na věci a lidi a samozřejmě nevidí to, co je nad ním.

Teď si položme těžkou otázku. Jak je možné, že lidé, kteří jsou plni pýchy, mohou klidně tvrdit, že věří v Boha a připadají si hluboce věřící? Bohužel, klanějí se vlastní představě boha. Teoreticky připouštějí, že jsou nic v přítomnosti Boží, ale celý čas si myslí, že jsou daleko lepší než obyčejní lidé. Ve skutečnosti se trochu pokoří před Bohem, ale před lidmi se vyvyšují až do nebe. Právě na tyto lidi Ježíš myslel, když řekl, že někteří budou hlásat jeho jméno a vyhánět zlé duchy v jeho jménu, ale na konci světa o nich řekne, že je vůbec nezná. Každý z nás se může dostat do této pasti. Naštěstí můžeme sami sebe vyzkoušet. Kdykoliv zjistíme, že náš náboženský život nám dává pocit, že jsme dobří, že jsme lepší než ti ostatní – znamená to, že v nás působí ďábel, ne Bůh. Skutečný test, že jsme v přítomnosti Boží vypadá takto: buď úplně zapomeš na sebe anebo vidíš sebe sama jako velmi malou špinavou věc. Je lepší zapomenout na sebe.

Je to hrozná věc, že nejhorší hřích může vstoupit do centra našeho náboženského života. Ale vidíme proč. Menší hříchy přichází od ďábla, který nás svádí skrze naši tělesnost. Pýcha přichází přímo z pekla. Je čistě duchovní, daleko jemnější a smrtelná. Z toho důvodu pýcha může přebít menší hříchy. Učitelé často povzbuzují chlapce, aby byli hrdí, měli respekt před sebou samým, chovali se slušně – a mnoho mladých mužů překonalo zbabělost, žádostivost nebo prchlivost tím, že se naučili považovat tyto věci za špatné – stali se ale pyšnými. Ďábel se tomu směje. Je velmi spokojený, když tě vidí nevinného, statečného a plného sebekontroly – právě tak rád by tě viděl uzdraveného z mrzutosti, kdybys však na oplátku onemocněl

rakovinou. Protože pýcha je čistě duchovní rakovina, požívá jakoukoliv možnost někoho milovat, jakoukoliv spokojenost, dokonce i zdravý rozum.

Chtěl bych teď upozornit na jednu věc, aby nedošlo k nedorozumění.

Radost z toho, že mne někdo chválí, není pýchou. Dítě, které poplácám po rameni a pochválím za domácí úkol, žena, jejíž krásu vychvaluje manžel a také zachráněný člověk, kterému Ježíš řekne, „velmi dobře“, prožívají obrovskou radost a hrdost. A tak to má být. Protože zde je potěšení ne v tom, co jsi, ale v tom, že jsi udělal radost a potěšil někoho. Problém nastane, když uvažuješ takto: „Já jsem mu udělal radost, to je výborné, určitě jsem někdo více, jsem důležitý.“ Čím více mám radost ze sebe, tím méně se raduji z pochvaly samotné a stávám se horším. Když se začneš starat jenom o sebe a nedbáš vůbec o pochvalu, dosáhl jsi dna.

Myšlenky moudrých O VÍŘE

Neexistuje zázrak, který dokazuje víru, avšak víra působí, že zázrak akceptujeme.

Pierre Henri Simon

Všechno mě posiluje v přesvědčení, že budoucnost může být dobyta jen těmi, kteří se spojí ve společné víře v duchovní budoucnost Země.

Pierre Teilhard de Shardin

Pro spoustu křesťanů se víra omezuje na nedělní činnost, která nemá žádnou souvislost s pondělním.

Martin Luther King

Něco pro zasmání

Z časopisu ABC – rok 1960

Až bude tobě, pionýře, čtenáři, třicet, pětáct let, vzbudíš se do světa, který už v mnohém nebude podoben dnešku. Budovatelé komunismu v Sovětském svazu i u nás budou mít k dispozici moderní automatizované závody, zvládnou zemědělské práce průmyslovým způsobem, budou pracovat šest hodin denně. V té době proniknou hluboko do tajů vesmíru. To všechno se promítne do každodenního života: 250 milionů tun oceli ročně, hojnost všech prostředků, městská doprava zdarma, bezplatné stravování ve školních a závodních jídelnách, bydlení v prostorných bytech bez nájemného, levné nebo bezplatné turistické základny atd. To není začátek fantastické povídky našeho časopisu, to je reálný dvacetiletý program Komunistické strany Svazu sovětských socialistických republik, o kterém píše, mluví a přemýšlí celý svět. Bledne sláva kapitalistické techniky a výroby. Vždyť za deset let předstihne SSSR Spojené státy americké dvaapůlkrát a v roce 1980 bude jeho náskok sedminásobný. Je krásné žít v takovém světě!

Všichni se musíme přičinit! Učit se a pracovat. I mimo školu ve svých pionýrských oddílech, kroužcích i ve speciálních kolektivech. Komunismus potřebuje lidi odvážné, čestné, muže a ženy, kteří umějí žít v kolektivu a pro kolektiv.

(sprosté slovo nehodící se do tohoto časopisu).....že bych něco zaspal????

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci únoru:

George K. Kolasa 1. února, Libuše Čížová 2. února, Helena Weirichová 3. února, Libuše Králová 7. února, **František Daněk 7. února**, Libby M. Hurdes 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Frank Rychecký 13. února, Mathilde Halka 14. února, Františka Uhlířová 16. února, Rev. Josef Kadlec SJ 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, Jarmila Weirichová 27. února, Rev. Jindřich Kotvrda 27. února.

Děkujeme příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Irene B. Pitra, Miloslav Hyvnar, Růžena Bunža, Zdenek a Zdenka Sádlik, Alois Petřel, Alžběta Sýkora, Miro G. Burjetka, Dr. Joseph Jan Sádlik, Peter Kleskovic, Cyril Příkazský, Joseph Voves, Věra Křenek, Marie Chvilíček, Vít Fojtík.

Mše svaté v únoru 2007

Datum	Úmysl	Dárce
02-Feb-07	Za Josefa Cipko	Mariška Otruba
04-Feb-07	Za zemřelé manžele Zdenku a Karla Dedkovy	Jerome Minister
06-Feb-07	Za Rev. Bohumila Janíčka SJ	rodina Sedláčková
08-Feb-07	Za Emilii Špačkovou	Xenie Bogaerts
10-Feb-07	Za Dr. Bohumíra Bunžu	manželka Růžena Bunžová
11-Feb-07	Za krajanskou rodinu	
13-Feb-07	Za živou a zemřelou rodinu	manželé Daňkovi
14-Feb-07	Za manžela Dod'u Lehma	Dáša Lehmová
16-Feb-07	Za Hynka Hromádku	Blažena A. Stránská
18-Feb-07	Za zemřelého bratra Ing. Vlastimila Kašpara	Miroslav Kašpar
19-Feb-07	Za Oldřicha Benáčka	Anna Benáčková
22-Feb-07	Za Jana Stránského	Blažena A. Stránská
25-Feb-07	Za zemřelé rodiče Pavlicovy a sestru Marii	Božena a Peter Smrčka
27-Feb-07	Za prof. Zdenka Rutara	rodina Sedláčková

ZVON vydává **Czech Catholic Mission in NYC**, Inc 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společně pohoštění

Adresa českého kněze: **Rev. Antonín Kocurek**, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>